

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Ing. J. B.**, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 424/16, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2013, č. j. 309/2012-OSD-ZN/14, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 A 93/2013, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu

[1] Návrhem ze dne 29. 6. 2014, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 11. 7. 2014, se žalobce (dále jen „navrhovatel“) domáhal určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“). Po zdejších soudu se navrhovatel domáhal toho, aby Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) byla určena lhůta pro vydání rozhodnutí o žalobě ze dne 13. 5. 2013 ve věci vedené u městského soudu pod sp. zn. 8 A 93/2013.

[2] Navrhovatel poukázal na to, že uběhlo více než 6 měsíců od doby, kdy Nejvyšší správní soud rozhodl, že se má městský soud podrobně a konkrétně zabývat námitkami navrhovatele uplatněnými v žalobě. O těchto námitkách přitom nebylo ke dni podání návrhu na určení lhůty rozhodnuto.

[3] Navrhovatel očekával, že městský soud o věci rozhodne dříve, než rozhodne Obvodní soud pro Prahu 2 (dále jen „obvodní soud“) v řízení vedeném pod sp. zn. 12 C 251/2007 ve věci navrhovatelova odškodnění za ztížení společenského uplatnění a bolestného v částce 707 600 Kč, ve které podával napadený znalec znalecký posudek. To se však nestalo, když obvodní soud vydal rozsudek ze dne 4. 3. 2014, č. j. 12 C 251/2007 - 594, přestože navrhovatel požadoval, aby bylo rozhodnuto až poté, co bude rozhodnuta žaloba před městským soudem na vyloučení (vyškrtnutí) znalce ze seznamu znalců.

[4] Proti zmíněnému rozsudku obvodního soudu podal navrhovatel odvolání, přičemž zde mj. namítl, že obvodní soud rozhodl, aniž by věděl, jak dopadlo řízení o vyloučení (vyškrtnutí) znalce ze seznamu znalců, ačkoli obvodní soud o této žalobě věděl. Pokud by znalec byl ze seznamu znalců vyškrtnut, byl by rozsudek obvodního soudu zatížen vadou, jelikož stěžejní důvodem pro neuznání navrhovatelova nároku na odškodnění ve výši 707 600 Kč bylo podvodné jednání napadeného znalce a jím vytvořený znalecký posudek.

[5] Vzhledem k tomu, že obvodní soud nejenže navrhovateli požadované odškodnění nepřiznal, ale navíc mu uložil zaplatit protistraně náklady řízení ve výši 179 951 Kč a náklady znalce na znalecký posudek ve výši 14 500 Kč, má rychlé rozhodnutí o žalobě před městským soudem pro navrhovatele značný právní význam.

II. Vyjádření městského soudu

[6] Městský soud ve svém vyjádření k návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu uvedl, že v souladu s § 56 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vyřizuje věci dříve napadlé a věci přednostní povahy dle § 56 odst. 2 a 3 s. ř. s. Mezi tyto věci navrhovatelova věc nespadá, městský soud jeho věc rozhodne, jakmile na ni přijde pořadí.

III. Podstatný obsah spisu městského soudu

[7] Navrhovatel svoji žalobu ze dne 13. 5. 2013 adresoval Krajskému soudu v Praze, kterému byla doručena dne 21. 5. 2013. Usnesením ze dne 24. 5. 2013, č. j. 47 A 8/2013 - 41, Krajský soud v Praze věc postoupil městskému soudu jako soudu místně příslušnému. Městskému soudu byl spisový materiál společně s usnesením o postoupení doručen dne 18. 6. 2013.

[8] Dne 23. 7. 2013 městský soud vydal pod č. j. 8 A 93/2013 - 46 usnesení, jímž navrhovatelovu žalobu odmítl. Proti tomuto usnesení směřovala kasační stížnost, na jejímž základě bylo zrušeno napadené usnesení městského soudu rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2013, č. j. 7 As 96/2013 - 95. Spis byl ze strany Nejvyššího správního soudu městskému soudu vrácen dne 6. 1. 2014.

[9] Dne 30. 6. 2014 obdržel městský soud návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu, jehož se týká nynější řízení před Nejvyšším správním soudem. Dne 8. 7. 2014 městský soud vydal výzvu adresovanou účastníkům řízení k vyjádření, zda souhlasí s rozhodnutím věci samé bez jednání.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Nejvyšší správní soud podaný návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu zhodnotil a dospěl k závěru, že není důvodný.

[11] Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[12] V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věci se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout. Zkoumání, zda dochází či nedochází k průtahům, se zkoumá jen ve vztahu k tomu úkonu, u něž byly namítnuty průtahy (zde dle vymezení v návrhu je tímto úkonem vydání rozhodnutí o žalobě).

[13] Průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, a to zejména s ohledem na kritéria stanovená v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, jimiž jsou složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a dosavadní postup soudu.

[14] Podstatné je rovněž i to, že městský soud a krajské soudy jsou podle § 56 odst. 1 s. ř. s. povinny zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém jim došly; to neplatí pouze tehdy, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. Soud dle § 56 odst. 2 a 3 s. ř. s. projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. Nyní požadovaný procesní úkon nespadá pod vymezení v § 56 odst. 2 či 3 s. ř. s.

[15] Kritéria významu předmětu řízení pro navrhovatele a složitosti věci zmíněných v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích Nejvyšší správní soud vnímá v souvislosti s pravidlem vyjádřeným v § 56 odst. 1 s. ř. s., dle něhož soud projednává a rozhoduje věci podle pořadí, v jakém k němu došly, pokud nejsou dány závažné důvody pro přednostní projednání věci. U řízení, která mají být zakončena meritorním rozhodnutím a která nespádají pod přednostní věci vymezené v § 56 odst. 3 s. ř. s., pak v první řadě prověřuje hledisko pořadí, v jakém věci k soudu došly, které odráží ústavní zásadu rovnosti. Skutečnost, zda jde o věc složitou či méně složitou, nemůže sama o sobě značit, že má být projednána před či po věcech předcházejících. I ve vztahu ke kritériu významu věci pro navrhovatele je třeba mít jasnou představu o tom, jaké věci soud, vůči němuž návrh směřuje, rozhoduje v současnosti a blízké minulosti.

[16] Prvoradost hlediska pořadí věci, v jakém soudu napadly, však neznačí, že by při posouzení přiměřenosti délky řízení bylo odhlíženo od kritérií významu věci pro navrhovatele a složitosti věci. Je sice pravdou, že již samotná skutečnost, že by soud systematicky opomíjel nejstarší věci a vynášel rozhodnutí ve věcech napadlých později, aniž by k tomu byl relevantní důvod (takovým může být u „nepřednostní“ věci projednávání a rozhodování jiných přednostních věcí ve smyslu § 56 odst. 2 či 3 s. ř. s.), by odůvodňovala zásah zdejšího soudu v řízení o návrhu na určení lhůty týkající se této nejstarší věci, a to bez ohledu na to, jak dlouho (či krátce) dané řízení trvá. Na druhou stranu ani skutečnost, že soud projednává a rozhoduje věci podle pořadí, v jakém mu přišly, automaticky neznamená, že návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu nemůže být úspěšný. I v případě,

že soudu nelze vytýkat, že systematicky přehlíží nejstarší věci, zdejší soud v souladu s požadavky judikatury Ústavního soudu nepřihlíží k případné objektivní přetíženosti soudu či k tomu, kolik věcí předmětné věci předchází, naopak jsou zde posouzena všechna kritéria zmíněná v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích a zkoumáno, zda délka řízení nepřesahuje přiměřenou mez.

[17] V nynější věci je vhodné zmínit ještě další aspekt výkladu § 56 odst. 1 s. ř. s. ve vztahu k řízení u krajských soudů či městského soudu. Jde o případ, který nastal v nynější věci, kdy bylo v rámci řízení o kasační stížnosti zrušeno předešlé rozhodnutí městského soudu, kterým se řízení o žalobě skončilo, a věc byla vrácena městskému soudu k dalšímu řízení. I v případě, že byla věc soudu vrácena, je nutné z hlediska pořadí věci za rozhodné vnímat to, kdy došla samotná žaloba soudu, nikoli skutečnost, kdy se po provedeném přezkumu v řízení o kasační stížnosti vrátil krajskému či městskému soudu spis z Nejvyššího správního soudu. I poté, co je původní rozhodnutí krajského či městského soudu zrušeno a věc je vrácena k dalšímu řízení, se pokračuje v původním řízení o žalobě. Nedochozí zde tak vrácením věci k zahájení nějakého nového řízení, není proto důvodu pořadí věci ve smyslu § 56 odst. 1 s. ř. s. před krajskými soudy či městským soudem odvíjet od okamžiku, kdy se vrátil spis po provedeném přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu. Naopak je stále nutné vycházet z okamžiku, kdy soud žalobu obdržel, jelikož i po zrušení původního rozhodnutí se stále rozhoduje o této podané žalobě, o níž je nutno v přiměřené době rozhodnout.

[18] Naznačený výklad zároveň zabraňuje nežádoucím důsledkům praxe, na kterou poukázal zdejší soud již v usnesení ze dne 13. 3. 2013, č. j. Aprk 15/2013 - 36 (dostupném stejně jako další zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu z www.nssoud.cz), kde uvedl: „*Problém Nejvyšší správní soud spatřuje rovněž v systému evidence soudu napadených věcí; kriticky proto hodnotí takovou praxi, při níž poté, co je rozhodnutí krajského (městského) soudu ke kasační stížnosti stěžovatele zrušeno nadřízeným soudem a věc vrácena tomuto soudu zpět k novému rozhodnutí (ať již z důvodu nesprávného posouzení věci, z důvodu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí či jen z důvodu procesních pochybení či vad), soud přidělí věci nové jednacím číslo a věc se skutečně ocitá opět na ‚konci řady‘. Tato absurdita se vyjevuje tehdy, kdy se zmíněná situace opakuje; právě tímto způsobem nastává stav působící neúměrně dlouhou dobu soudního řízení jako celku, přičemž může být takovým postupem zasaženo právo účastníka na přiměřenou délku řízení.*“ Nejvyšší správní soud konstatuje, že je mu z úřední činnosti známo, že s praxí přidělení nového čísla jednacím těm věcem, u nichž došlo k zrušení původního rozhodnutí, se v současné době již neseskává (to se ostatně nestalo ani v nyní posuzované věci). Důležitější však je, aby se vrácené věci automaticky nezařadily na onen pomyslný „konec řady“ s případnými negativními důsledky v citovaném judikátu naznačenými. Tomu výklad § 56 odst. 1 s. ř. s. uvedený v bodě [17] tohoto usnesení zabraňuje a takový výklad odpovídá i požadavkům na projednání věci v přiměřené lhůtě obsaženým v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb.).

[19] Právě naznačený výklad, který se plně uplatní v případě, že žaloba byla podána u příslušného soudu, je v nynější věci modifikován skutečností, že navrhovatel podal svoji žalobu u Krajského soudu v Praze, který se nepovažoval za místně příslušný a věc tak postoupil městskému soudu jako soudu místně příslušnému. Podání žaloby k místně nepřislušnému soudu je nutno vnímat jako jedno z kritérií uvedených v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle nichž se posuzuje důvodnost návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu. Konkrétně jde o kritérium chování navrhovatele, které bez zavinění státu řízení protahuje. Doba od podání žaloby (21. 5. 2013) do okamžiku, kdy městský soud obdržel od Krajského soudu v Praze soudní spis (18. 6. 2013), tak nebyla při hodnocení návrhu zohledněna, jelikož městskému soudu nelze přičítat k tíži postup navrhovatele.

[20] Důvodnost návrhu tak zdejší soud posuzoval od data 18. 6. 2013, kdy byla věc městskému soudu postoupena místně nepřislušným Krajským soudem v Praze.

[21] Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by u městského soudu nastala pochybení značící rozpor s § 56 s. ř. s. Z úřední činnosti má zdejší soud informace o tom, že městský soud (jeho senát 8 A) projednává a rozhoduje věci, které předchází datu 18. 6. 2013. (Pro ilustraci lze uvést, že městský soud vydal rozsudek ze dne 26. 6. 2014, č. j. 8 A 144/2011 - 49, jímž ukončil řízení zahájené dne 27. 6. 2011; rozsudek ze dne 24. 7. 2014 pod sp. zn. 8 A 171/2010, kterým ukončil řízení zahájené dne 15. 7. 2010; či rozsudek ze dne 17. 6. 2014, č. j. 8 A 49/2010 - 57, kterým ukončil řízení zahájené dne 25. 2. 2010; k tomu srov. portál *Infosoud* dostupný online z <http://portal.justice.cz/ejustice/info-soud.html>).

[22] Směřuje-li návrh na určení lhůty k vydání rozhodnutí, jímž se řízení končí, Nejvyšší správní soud v rámci hodnocení postupu soudu obecně zkoumá, zda soud, vůči němuž jsou průtahy namítány ve vztahu k vydání rozhodnutí, činí v přiměřených lhůtách přípravné úkony, které je třeba před vydáním rozhodnutí učinit. Činí tak však jen ve vztahu k úkonům, které musí soud nepochybně učinit (jejich potřeba vyplývá přímo ze zákona a není podmíněna úvahou soudu, vůči němuž návrh směřuje). Nejčastěji jde o zajištění splnění poplatkové povinnosti tam, kde jí podléhá řízení či návrh, nebo zjištění, zda účastníci souhlasí s rozhodnutím věci samé bez jednání v těch případech, kdy konstantní judikatura podanou žalobu považuje za přípustnou. V nynější věci však není potřeba přípravných úkonů před vydáním rozhodnutí natolik zjevná, aby tuto otázku bylo možno v řízení o návrhu na určení lhůty posoudit. Vzhledem k tomu, že úkolem městského soudu v posuzovaném řízení bude též vyjasnit si otázku aktivní žalobní legitimace, s čímž souvisí posouzení, zda se v daném případě jednalo o rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s. (viz č. l. 100 rozsudku zdejšího soudu ze dne 15. 11. 2013, č. j. 7 As 96/2013 - 95, kterým bylo zrušeno původní usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby), nelze vyloučit, že městský soud znovu dospěje k závěru o nutnosti žalobu odmítnout. Posouzení otázky, zda bude žaloba odmítnuta či věcně projednána, je v danou chvíli výsostnou záležitostí městského soudu, do které Nejvyšší správní soud v řízení o návrhu na určení lhůty nemůže zasahovat, a v nynějším usnesení nelze ani spatřovat žádný návod, jak má městský soud postupovat. Od zodpovězení otázky, zda má být žaloba odmítnuta či věcně projednána, se však odvíjí potřeba některých dílčích úkonů ve věci (např. nařízení jednání, které není třeba nařizovat, má-li být věc odmítnuta – srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 2 Afs 86/2005 - 55; či výběr soudního poplatku – odmítne-li totiž soud před prvním jednáním návrh na zahájení řízení, soudní poplatek se nevybírá dle § 6a odst. 4 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů). Posouzení jejich nutnosti tak není v nynějším řízení možné.

[23] Navrhovatel svou argumentaci o existenci průtahů s vydáním rozhodnutí soustředil na kritérium významu věci pro sebe. Poukázal zde na řízení před obvodním soudem o jím nárokovaném odškodném ve výši 707 600 Kč, kde byl ustanoven znalec, jehož posudek byl rozhodný pro rozhodnutí obvodního soudu. Rozhodnutím Ministerstva spravedlnosti, které napadl stěžovatel žalobou před městským soudem, bylo zrušeno rozhodnutí předsedy městského soudu ze dne 4. 12. 2012, č. j. Spr 2777/2012 - 82, a řízení bylo zastaveno. Předseda městského soudu přitom rozhodoval o vyškrtnutí daného znalce ze seznamu znalců. Význam věci pak navrhovatel spatřuje v tom, že obvodní soud rozhodl o žalobě na odškodnění, aniž by vyčkal rozhodnutí městského soudu, a navrhovatel dovozuje, že pokud by byl znalec vyškrtnut ze seznamu znalců, bylo by rozhodnutí obvodního soudu zatíženo značnou vadou. Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že význam věci navrhovatel spojuje s tím, že dle jeho názoru by rozhodnutí městského soudu, k jehož vydání návrh směřuje, mělo význam pro jiné soudní řízení (řízení před obvodním soudem o odškodnění).

[24] Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší, aby přezkoumával postup obvodního soudu či jeho rozsudek ze dne 4. 3. 2014, č. j. 12 C 251/2007 - 594, proti kterému navrhovatel vznesl výtky. To je úkolem soudu rozhodujícího o odvolání proti tomuto rozsudku, které dle svého vyjádření navrhovatel podal. Obecně však lze ze strany Nejvyššího správního soudu poukázat na § 109 odst. 2 písm. c) zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Dle tohoto ustanovení: „*Pokud soud neučiní jiná vhodná opatření, může řízení přerušit, jestliže [...] c) probíhá řízení, v němž je řešena otázka, která může mít význam pro rozhodnutí soudu, nebo jestliže soud dal k takovému řízení podnět.*“ Na základě daného ustanovení má i u řízení, v němž je řešena otázka, která může mít význam pro rozhodnutí soudu (posouzení, zda je dán takový význam řízení před městským soudem pro rozhodnutí obvodním soudem, ponechává zdejší soud stranou), má civilní soud možnost, nikoli povinnost řízení přerušit. Civilní soud si totiž otázky, které splňují vymezení v § 135 odst. 2 o. s. ř., může posoudit sám, nemusí proto vyčkávat na jejich posouzení příslušným orgánem. Aby mohl Nejvyšší správní soud akceptovat navrhovatelovo tvrzení o tom, že význam jeho věci před městským soudem je zvyšován tím, že podmiňuje postup jiného orgánu v jiném řízení (zde obvodního soudu), musel by navrhovatel prokázat nejen provázanost těchto řízení, ale i to, že obvodní soud vyčkávat na rozhodnutí městského soudu. Takovým důkazem by mohlo být např. usnesení obvodního soudu o přerušení řízení z tohoto důvodu. Vzhledem k tomu, že obvodní soud již rozhodl, jak uvedl i sám navrhovatel, je zřejmé, že na rozsudek městského soudu nevyčkával, řízení před městským soudem tak neprodlužuje jiné řízení. Pokud v bodě 15. odvolání proti rozsudku obvodního soudu stěžovatel namítal, že obvodní soud pochybil, když nevyčkal rozhodnutí městského soudu, pak je nutno konstatovat, že pro tuto námitku, o níž přísluší rozhodnout odvolacímu soudu, již není určující, za jak dlouho po rozhodnutí obvodního soudu vydá městský soud své rozhodnutí.

[25] Nejvyšší správní soud se proto nemohl ztotožnit s navrhovatelovými tvrzeními o významu věci pro něj.

[26] Co se týče kritéria složitosti věci, zdejší soud konstatuje, že jde o věc složitější vzhledem k povaze otázek, které je nutno před městským soudem posoudit a mezi něž náleží důsledné posouzení dopadu napadeného správního rozhodnutí do právní sféry navrhovatele (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 11. 2013, č. j. 7 As 96/2013 - 95, kterým bylo zrušeno původní usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby).

[27] Skrze hodnocení výše zmíněných hledisek, jimiž se posuzuje důvodnost návrhu na určení lhůty, Nejvyšší správní soud poměřil délku řízení před městským soudem. Za rozhodný okamžik pro posuzování vzal datum 18. 6. 2013 (viz body [17] až [20] tohoto usnesení), dospěl přitom k závěru, že tuto délku nelze považovat za nepřiměřenou. Jde o dobu lehce překračující jeden rok, zdejší soud zde přitom může podpůrně poukázat na to, že v usnesení ze dne 8. 9. 2004, č. j. Aprk 1/2004 - 58, přiblížil, jakou délku řízení v drtivé většině řízení, která nespádají pod přednostní režim, není možno považovat za nepřiměřenou. V uvedeném rozhodnutí dospěl k závěru, že pokud soud učinil veškeré nezbytné procesní úkony pro přípravu rozhodnutí ve věci samé a napadlé věci vyřizoval zásadně v pořadí, v jakém mu byly doručeny, není možno v pouhé skutečnosti, že z důvodu projednávání a rozhodování přednostních návrhů na zahájení řízení a starších věcí nenařídil jednání či nerozhodl ve věci mladší jednoho roku, důvodně spatřovat průtahy v řízení. Závěry citovaného usnesení sice nepředstavují paušální hodnocení s neomezenou platností, nicméně důsledné posouzení okolností nynějšího případu vedlo k závěru, že dobu lehce překračující jeden rok není možné považovat za nepřiměřenou.

[28] Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu tak není důvodný.

V. Závěr a náklady řízení

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, byl-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2014

JUDr. Radan Malík
předseda senátu